

поспря се, ухили се и, като вдигна ръка, в която държеше едър заяк, залюшка го насамнатам.

Другарите му, като го видяха, наскачаха с похвални възгласи, ала завистта прониза сърцата им.

— Е, измъчи ме да го нося, проклетия му заяк. Та покрай него изпуснах още два-три, — каза Жълтата брада, като дойде при другарите си и тръшна заяка на земята.

Кучетата, които лежеха под масата, станаха лениво, подушиха го, погледнаха господарите си и пак легнаха под масата.

Жълтата брада седна при другарите си, поръча си една бира и попита тържествуващ.

— Какво направихте? Много пушки хвърлихте! Трябва да сте напълнили автомобила с зайци.

— Нищо. нищо, драги, — почти едногласно се обадиха другарите му. Нищо . . .

— Хайде де! Пък много гърмахте?

— Гърмахме напразно . . . Каква беше тая проклета среща — не знам.

— Пък аз, като се разделихме, почна да разправя Жълтата брада, излязох хей там горе, има една широка полянка. Още не застанал, и кучето кляфна. Срещу мене изскочи заяк. Вдигам пушката, стрелях му — не улучих, отиде си жив и здрав. Кучето се сбърка от гърмежа